

КОНЦЕПЦИЯ

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. №	52-6194-34
Дата:	25 / 09 2026 г.

на Таня Атанасова Радуловска като кандидат за член на
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ, СЪДИЙСКА КОЛЕГИЯ
МАНДАТ 2026–2031 г.

1656

Уважаеми народни представители, уважаеми колеги,

Концепцията ми се основава на разбирането, че доброто управление на съдебната система е основополагащо за качественото правосъдие и за общественото доверие в правовата държава. Затова основната ми цел като член на съдийската колегия на Висшия съдебен съвет (СК на ВСС) би била създаването на предвидима, обективна и професионална система за управление на съдилищата, насочена към ефективно и качествено правораздаване.

Представям идеите си не като абстрактна визия, а като резултат от повече от две десетилетия професионален опит в правото и съдебната система – като съдия, председател на Съюза на съдиите в България, адвокат и впоследствие като част от изпълнителната власт.

Познавам от първо лице работата на съда в условия на системна свръхнатовареност и отражението, което решенията на кадровия орган имат върху ежедневната работа на съдиите. Опитът ми показва и колко лесно институционалната реторика за реформа може да се разминава с реалността в съдебната зала. Затова съм заявявала публични позиции, когато съм преценявала, че съдебната власт или отделни нейни органи са подложени или се използват за упражняване на натиск, вместо да гарантират справедливост и правна сигурност.

Именно тази разностранност на професионалната перспективата ми носи знанието, че доброто администриране на съдебната власт изисква едновременно познаване на практическите проблеми, способност за институционален диалог и категорично отстояване на ясна граница между правосъдието и всякакви опити за неправомерно влияние над него. Съдебната власт трябва да бъде защитена както от външни влияния, така и от вътрешни зависимости. Това предполага прозрачни процедури, предвидими критерии и обосновани решения, които могат убедително да бъдат обяснени публично.

Парламентарната квота е предназначена да внесе в състава на Съвета и неговите професионални колегии различен обществен и професионален поглед, като неутрализира риска от прекалено капсулиране на съдебната система до степен да се самовъзпроизвежда, отдавайки приоритет на вътрешносистемните интереси пред обществените. Виждам мястото си в нея като свързващо звено, познаващо в дълбочина понякога привидно противоположните интереси на съдиите и потребителите на правосъдие. Затова мога ясно да изразя както професионалния, така и обществения интерес, и да търся консенсус за постигане на насочено към общата цел решение, което да не създава впечатление за защита на лични интереси, взаимно предпазване и назначаване с връзки. Считам, че всеки избран член, независимо от коя квота е, следва да участва в органа с еднаква отговорност и при еднакви изисквания за независимост, като последователно допринася за функционирането на съдебната власт независимо и безпристрастно. Участието на представители от различни области във формирането на съдебните политики го обогатяват и допринасят за търсенето на баланс на независимостта с отчетността и отговорността, а отразяването на различните гледни точки в обществото представлява за съдебната власт допълнителен източник на легитимност.

Готовността за автономна преценка, независимо от институционалния ми статус към съответния момент, е принципът, който бих пренесла и в работата на Висшия съдебен съвет. Ако бъде избрана за член на ВСС, ще подхождам към тази отговорност с разбирането, че съдийската колегия не е само кадрови орган. Нейните решения определят в значителна степен средата, в която съдиите работят, развиват се професионално и упражняват конституционната си функция. Затова приемам тази позиция като задължение да отстоявам реалната независимост на съдиите, справедливото и предвидимо кадрово развитие, разумното управление на натовареността и ресурсите, както и прозрачността и отчетността на решенията.

В настоящото изложение представям вижданията си за ролята на ВСС и за дейностите, които считам за приоритетни и осъществими в рамките на предоставените му от Конституцията и Закона за съдебната власт (ЗСВ) правомощия. Целта ми не е да оценявам изчерпателно досегашните практики, а да предложа идеи за по-целенасочено упражняване на съществуващите правомощия в изпълнение на основната функция на съдебната власт – да осигурява независимо, ефективно и качествено правосъдие. Не претендирам за готови решения на всички структурни проблеми на съдебната система. Предлагам обаче доказан опит в разпознаването и осъзнаването им от различни перспективи и последователна готовност да отстоявам принципни позиции.

Правомощията на ВСС, съответно на съдийската колегия, регламентирани в чл. 130а, ал. 2 и 5 на Конституцията, чл. 16, ал. 1 и чл. 30, ал. 2 и ал. 5 ЗСВ, са достатъчно широки, за да му отредят ролята на висш орган на съдебното управление. При осъществяване им Съветът може напълно самостоятелно да администрира и организира съдебната система, така че да реализира всички аспекти на конституционноустановените гаранции за независимостта ѝ – институционалната, бюджетната, материалната и персоналната независимост на съдебната власт. Собствената му независимост като самостоятелен административен орган също е обезпечена с финансови и персонални ресурси, така че да може да изпълнява пълноценно правомощията си. Затова считам, че основна предпоставка за осигуряване на добро управление е личната мотивация и отговорност на членовете му.

ВСС има изключително голям обхват от задачи, целящи защита и укрепване на независимостта на съдебната власт и на ефективността на правосъдието. Затова намирам действащия модел на изпълнението им като постоянно действащ орган за подходящ. По този начин се осигурява по-голяма независимост на членовете му и достатъчно време да се посветят на работата за постигане на ефективно управление на съдебната власт. Основният наблюдаван негативен ефект от този модел – капсулирането на ВСС от професионалната общност и гражданското общество, може успешно да бъде преодолян чрез отлична работа в условията на публичност, прозрачност и отчетност. Постоянно действащият орган трябва да комуникира пряко със съдилищата, за да може да изпълнява функциите си, като включва активно и под различни форми широко представителство на професионалната общност в работата на комисиите и работните си групи за постигане на по-всеобхватен диалог.

РОЛЯТА НА ВСС КАТО ОРГАН, ПРЕДСТАВЛЯВАЩ СЪДЕБНАТА ВЛАСТ

Представителството на съдебната власт е съществена част от ролята на ВСС при защита на независимостта, автономията и нормалното функциониране на съдебната власт. Не следва да се разбира като протоколна или формална функция, а като активно междуинституционално представителство.

ВСС следва да бъде разпознаваемият и авторитетен институционален глас на съдебната власт в отношенията ѝ с Народното събрание, изпълнителната власт, държавния глава, европейските и международните институции, както и в обществения диалог.

Представителството обаче има ясни граници. То не означава управление на правораздаването или намеса в решаването на конкретни дела. ВСС следва да защитава

институционалната автономия на съдилищата и независимостта на магистратите, без да засяга тяхната независимост при решаването на конкретни правни спорове. Контролът върху актовете на съдиите се осъществява единствено по реда на инстанционния контрол.

Относно нуждата от активно институционално представителство пред останалите власти ще отстоявам разбирането, че ВСС трябва да бъде активен, а не реактивен участник в институционалния диалог. Взаимодействието с Народното събрание, Министерския съвет, министъра на правосъдието и държавния глава следва да се основава на принципите на разделение на властите, институционално уважение и взаимна отговорност.

ВСС не следва да се ограничава до формално даване на становища по законопроекти. Когато в практиката бъдат установени нормативни проблеми, които затрудняват правораздаването, засягат независимостта на съдебната власт или правата на гражданите, Съветът следва активно да поставя тези въпроси пред компетентните институции и да предлага конкретни решения. По този начин съдебната власт няма само да реагира на вече приети нормативни решения, а ще участва своевременно и професионално в процеса на формиране на съдебната политика. Това включва систематично проследяване на законодателството, засягащо съдебната власт; идентифициране на нормативни проблеми, установени в практиката; изготвяне на конкретни предложения за законодателни изменения; участие на представители на съдебната власт в обсъждането на законодателни инициативи; проследяване на резултатите от направените предложения.

Считам за необходимо създаването на постоянен, структуриран и публично проследим институционален диалог между ВСС и останалите власти, основан на конкретни теми, действия и резултати, а не на отделни срещи или декларации.

В тази връзка ВСС следва да поддържа годишен институционален дневен ред, включващ основните въпроси пред съдебната система – кадрова политика, натовареност, финансиране, електронно правосъдие, съдебна карта, сигурност и независимост на магистратите, достъп до правосъдие и необходимост от законодателни промени. По всеки въпрос трябва да се определят конкретният проблем, необходимото действие, компетентната институция, срокът за реакция, отговорната структура и очакваният резултат. По този начин представителната функция ще бъде обвързана с измерими резултати и институционална отчетност.

Разбирането ми е, че при осъществяване на представителните си функции е от особено значение ВСС да запазва институционална дистанция от политически, икономически, идеологически и други външни влияния. В тази връзка ще отстоявам принципа, че диалогът между властите е необходим, но политическата зависимост е недопустима. Отношенията с Народното събрание и изпълнителната власт трябва да бъдат основани на институционално взаимодействие, а не на персонални зависимости или неформални договорености. Всяка форма на институционално взаимодействие, която може да създаде дори съмнение за клиентелизъм или лобизъм, категорично трябва да бъде избягвана.

Представителната функция на ВСС трябва да се основава на реално познаване на проблемите на съдебната система. Затова ще подкрепям постоянен диалог със съдиите и техните професионални организации, както и с представители на магистратите, които не членуват в професионални сдружения. Необходимо е да се осъществява както активен вътресистемен диалог с останалите юридически професии – адвокатурата, прокуратурата и следствието, така и с организации на гражданското общество, работещи в областта на върховенството на правото. Такъв диалог не означава прехвърляне на институционални функции или зависимост от външни организации. Намирам го за необходим за получаване на професионална обратна връзка и идентифициране на проблеми, които могат да останат невидими от гледната точка на самата институция.

ВСС следва да представлява съдебната власт и пред обществото. Това изисква не просто публичност на заседанията, а разбираемо обяснение на решенията и действията на Съвета. Публичността трябва да бъде средство за отчетност, а не само техническо изпълнение на задължение. Необходимо е своевременно публикуване на решенията и относимите материали, ясни мотиви към тях, публично обясняване на основанията за важните кадрови, дисциплинарни и организационни решения и периодично представяне на резултатите от дейността на ВСС в разбираем за гражданите формат.

Необходимо е създаването на устойчив механизъм за взаимодействие между съдебната система и медиите. Той следва да подпомага решаването на проблемите, които възникват при отразяването на съдебни дела, особено на дела с висок обществен интерес, като същевременно защитава условията за независима журналистическа работа. Диалогът с обществото, пряко или чрез медиите, е от значение за информираността на гражданите и за доверието в съдебната власт.

Представителната функция на ВСС има и международно измерение. Ще подкрепям активно участие на ВСС в европейски и международни формати, свързани с независимостта на съдебната власт, управлението на съдебните системи, професионалните стандарти и защитата на магистратите. Международният обмен следва да има практическа цел – не само участие в срещи, а идентифициране на работещи модели, оценка на възможността за тяхното адаптиране към българската съдебна система и интегриране на добри практики в работата на ВСС.

Представителството трябва да укрепва независимостта на съдебната власт, а не да създава нов център на влияние върху правораздавателната дейност. В рамките на публичния диалог Съветът не трябва да допуска нито даване на указания на съдии относно решаването на конкретни дела, нито оценяване на правилността на съдебни актове. Тази граница е съществена за доверието както на магистратите, така и на обществото.

РОЛЯТА НА ВСС ЗА НЕЗАВИСИМОСТТА НА СЪДЕБНАТА ВЛАСТ

Осигуряването и отстояването на независимостта на съдебната власт са основни задължения на ВСС по чл. 16, ал. 1 от ЗСВ. Независимият и безпристрастен съд е необходимо условие за правовата държава, а независимостта на съдиите е гаранция за защитата на правата на гражданите и за равенството пред закона. Тя не е привилегия, дадена за личен интерес или комфорт, а гаранция за законно и справедливо правосъдие.

Въпреки значителните нормативни гаранции за съдебната независимост, съществува разминаване между формалната уредба и начина, по който тя се възприема от магистратите и обществото. Съгласно предварителния доклад на Европейската комисия относно върховенството на закона за 2026 г. 24 % от българските граждани и 22 % от дружествата възприемат равнището на независимост на съдилищата и съдиите в България като „относително добро или много добро“. Като основни причини за липсата на независимост се посочват влияние на икономически и други нелегитимни интереси, както и въздействие от страна на правителството и политиците. Подобни резултати разкриват и изследванията за личните възприятия на самите съдии по въпроса за тяхната независимост. Над 40 % от българските съдии считат, че тяхната независимост не е зачитана от изпълнителната власт. Сред най-високите установените стойности в Европа е и усещането на съдиите в България, че фактори, които вляят върху независимостта, са медийни публикации и корупция. Тези данни следва да се разглеждат като показател за общественото възприятие, а не като самостоятелно доказателство за конкретна форма на неправомерно влияние, но трябва да се разглеждат като отправна точка за следващия състав на ВСС за необходимостта от решителни действия, насочени към укрепване на съдебната независимост.

В този контекст от прегледа на Публичния регистър на случаите на посегателство срещу независимостта на съдебната власт, поддържан от ВСС, усилията на досегашния състав на Съвета да изпълнява конкретно възложените му задължения да осигурява и отстоява независимостта на съдебната власт изглеждат спорадични, несвоевременни и избирателни. Положително следва да бъдат отчетени утвърдените през 2018 г. Стандарти за независимостта на съдебната власт и приетият през 2020 г. Механизъм за действие в случай на засягане на независимостта и/или опит за оказване на натиск върху съдиите и съда. Същевременно е необходимо ежегодно и систематично да се анализират факторите, засягащи независимостта, и да се проследява ефектът от предприетите мерки.

Нормативното обезпечаване на съдебната независимост не е достатъчно. Нейното състояние зависи и от фактическите отношения между съдебната и останалите власти, от активността на ВСС и от културата на независимост в самата съдебна система. ВСС има ключова роля за осигуряването на тези гаранции чрез начина, по който упражнява управленските, кадровите, бюджетните, дисциплинарните и представителните си правомощия.

Считам, че отстояването на независимостта трябва да бъде основен приоритет на следващия състав на ВСС. Независимо от различията между моделите на съдебно управление, съществуват общи минимални стандарти, които трябва да бъдат следвани. Те могат да бъдат обобщени в следните основни направления:

1. Независимост чрез прозрачни и предвидими управленски решения.

Управленските решения на ВСС следва да бъдат основани на ясни правила, обективни критерии, прозрачни процедури и да са ясно мотивирани. Самото упражняване на правомощията на кадровия орган не трябва да създава зависимост, несигурност или възможност за неправомерно влияние.

2. Независимост чрез финансова и организационна автономност.

Финансовата и организационната самостоятелност са съществени компоненти на институционалната независимост. Съдебната власт трябва да разполага с необходимите ресурси, за да осъществява ефективно възложените ѝ функции, а решенията относно бюджета, материалната база и организацията на работа следва да се вземат по обективни критерии и с оглед реалните потребности на органите на съдебната власт.

Загова ролята на ВСС не се изчерпва с формалното администриране на бюджета. Необходимо е Съветът да защитава последователно финансовата и организационната автономност на съдебната власт, включително чрез аргументирано представяне на нейните потребности пред останалите държавни институции.

3. Външна и вътрешна независимост на магистрата.

Независимостта на отделния съдия има две взаимно свързани измерения. Външната независимост изисква защита от неправомерно въздействие от страна на законодателната и изпълнителната власт, други държавни органи, политически субекти, медии, организации и частни лица. Вътрешната независимост изисква съдията да бъде защитен и от влияние вътре в самата съдебна система – включително от административни ръководители и съдиите, които могат да въздействат върху оценката на работата и кадровото му развитие. Съдията следва да може да взема решенията си свободно, без инструкции, ограничения, заплахи или вмешателство от какъвто и да е източник.

ВСС в пленумния си състав трябва да защитава със същия стандарт независимостта на прокурорите и следователите, независимо, че съдържанието и обемът на тяхната независимост са различни от тези на съдиите, защото възложените им от Конституцията и

закона функции са различни, както взаимоотношенията в съда се основават на равнопоставеност, а в прокуратурата – на субординация.

Независимостта не означава липса на отчетност и отговорност, а е от ключово значение за всички магистрати, но е не по-малко необходима за самите граждани и обществото като цяло, тъй като е основна гаранция за независимо и безпристрастно разследване и правосъдие.

4. Недопустимост на използването на кадрови и дисциплинарни правомощия като средство за влияние.

Кадровите и дисциплинарните правомощия на ВСС имат за цел да гарантират качеството, почтеността и ефективността на съдебната власт, но не могат да се превръщат в инструмент за въздействие върху съдията при решаването на конкретни дела.

5. Независимост и отчетност – две взаимно свързани гаранции.

ВСС следва да утвърждава модел на публичност, прозрачност и институционална отчетност, включително чрез мотивирани решения, достъп до информация за дейността си, публично представяне на резултатите от неговата работа и активна комуникация с обществото. Съдебна власт, която е прозрачна, обяснява своите действия и е отворена към основателна критика, създава доверие и по този начин укрепва собствената си независимост.

Стандартите поставят независимостта в пряка връзка с качеството на правораздаването, професионализма, почтеността, прозрачността и общественото доверие. Затова отстояването на независимостта не може да се свежда единствено до реакция при външен натиск. То предполага среда, в която независимостта се подкрепя ежедневно чрез ясни правила, професионални стандарти, качествено администриране, отчетност и последователна защита на магистратите.

Конкретно бих настоявала за незабавни мерки в няколко посоки, насочени към осигуряване на независимостта:

ЗАЩИТА НА НЕЗАВИСИМОСТТА ОТ НЕПРАВОМЕРЕН НАТИСК И ВМЕШАТЕЛСТВО

Сред основните идентифицирани рискове за независимост на съдебната власт са прекият или косвен натиск от държавни органи, обществен и медиен натиск, неправомерно въздействие от частни лица, организирана престъпност, административни ръководители или съдии от по-горни инстанции, както и натиск от членове на ВСС.

Създаване на цялостна система за превенция и реакция при неправомерно влияние

Индивидуалната и колективната сигурност на магистратите е неразделна част от тяхната независимост. Магистрат, който е подложен на заплахи, институционален натиск, медийно опозоряване, неправомерна дисциплинарна инициатива или друга форма на въздействие, може да бъде поставен в ситуация, в която свободното упражняване на професионалните му функции е затруднено. Поради това защитата следва да се разбира не само като физическа охрана, а като цялостна система за превенция и реакция при неправомерно влияние. ВСС следва да има ясен, достъпен и предвидим механизъм за реакция при сигнали за засягане на независимостта, включващ разглеждане на сигнала, проверка на изложените обстоятелства в рамките на компетентността на Съвета и предприемане на подходящи институционални мерки. Особено важно е реакцията да бъде навременна при системни или ескалиращи случаи, политическа намеса или натиск от друга държавна власт или медии. Стандартите предвиждат при такива ситуации съдийската колегия или пленумът на ВСС да реагират активно и последователно, като разграничават защитата на независимостта на съдебната система от защитата на отделния магистрат.

Затова ще настоявам да се изработи нов ефективен механизъм за защита на магистрати в три взаимно допълващи се измерения – като гаранция за независимостта, като гаранция за физическата и психическата неприкосновеност на магистратите и като условие за устойчивостта и ефективността на правосъдието, подобно на изработения под мое ръководство в Министерство на правосъдието.

Редът за сезиране на СК на ВСС трябва да бъде значително опростен в сравнение с този, предвиден в Механизма за действие в случаи на засягане на независимостта и/или опит за оказване на натиск върху съдиите и съда, а членовете на съдийската колегия сами да инициират предприемане на проверки и реакция при данни за засягане на независимостта. Аналогично пленумът на ВСС трябва да има институционална реакция при всеки случай на засягане на независимостта на съдебната власт.

За постигане на ефективност е необходимо да съществува институционален механизъм за регистриране и реакция при натиск, чрез който всеки сигнал да може своевременно да бъде регистриран, оценен и адресиран. В тази връзка подкрепям създаването на:

- централен регистър на сигналите;
- стандартизирана първоначална оценка;
- процедура за предприемане на незабавни мерки;
- специализирано аналитично звено при сложни или ескалиращи случаи;
- механизъм за последващ преглед на предприетите мерки.

Така може да се премине от преимуществено реактивен към превантивен модел на защита. Необходимо е въвеждането на единна рамка за оценка на риска, основана на три компонента: заплахата, уязвимост и потенциално въздействие. В администрацията на ВСС може да бъде обособено звено, което да анализира рисковете и да проследява ефективността на предприетите мерки. Това ще създаде институционална памет и ще осигури последователна реакция при сходни случаи.

Необходимо е и създаването на регистър на делата, при които съществува потенциална опасност от неправомерно влияние. Вписването трябва да се основава на предварително определени обективни критерии и да позволява както институционално идентифициране на рисковите производства, така и възможност магистратът сам да заяви наличие на опит за натиск. При създаването на подобен регистър следва да бъдат въведени ясни гаранции за защита на личните данни и защитената информация.

ВСС следва да обръща специално внимание на публични изявления на представители на другите власти и политически фигури, когато те съдържат данни за неоснователни атаки или опити за въздействие върху правораздаването. При такива случаи Съветът следва да разполага с механизъм за своевременно установяване на фактите и за предприемане на действия в рамките на компетентността му.

Защита чрез упражняваната от ВСС кадрова политика

Възприетият модел на ВСС предоставя в по-голяма степен гаранции за предпазване на съдебната власт от външни влияния, но са пренебрегнати опасностите от вътресистемен натиск. Независимостта обаче е сложен и многостранен феномен. Дори съдиите да са независими от политически контрол, те могат да попаднат под зависимост на други сили – непрозрачна кадрова политика на самия ВСС, влияние от по-високопоставени съдии в съдебната йерархия, прокурорски натиск. Адекватните законодателни решения могат да укрепят съдебната независимост и да минимизират проблемите на политизираната съдебна система, но изграждането на действително самоуправляващи се съдебна власт предполага култура на независимост, етични стандарти и съдебна отговорност и отчетност. В противен

случай се постига формално конституционно независима съдебна система със зависими съдии. За разрешаването на този структурен проблем считам, че усилията на следващия състав на ВСС и конкретно на съдийската му колегия следва да се насочат към повишаване на ефективността и прозрачността на действията, които да включват открити и прозрачни процедури за назначаване и повишаване на съдиите в рамките на съществуващата система; отвореност на средни и висши нива в съдилищата за външни назначения; задължение за поддържане и повишаване квалификацията на съдиите; висок професионализъм при управление на съдилищата; подобряване на електронното правосъдие.

КАДРОВА ПОЛИТИКА

Кадровата политика на ВСС е един от основните механизми за гарантиране на независимостта на съдебната власт и за постигане на качествено, справедливо и ефективно правораздаване. Начинът, по който се назначават, повишават и преместват магистратите и се оценяват професионалните им качества, пряко влияе не само върху мотивацията и вътрешната устойчивост на магистратите, но и върху предвидимостта на професионалното им развитие и върху доверието в системата. Поради това кадровите решения следва да се основават на предварително известни критерии, обективна оценка на професионалните качества, равнопоставеност на кандидатите, прозрачност на процедурите и мотивираност на крайните решения.

Основният принцип, който ще отстоявам, е, че кариерното развитие на магистрата трябва да бъде резултат от професионалните му качества, квалификация, почтеност, опит и доказани резултати, а не от лични отношения, зависимости или субективни предпочитания.

Кадровата политика трябва да следва безусловно приет ред и логика:

1. Планиране на кадровите потребности.

Ефективната кадрова политика не може да бъде само реакция на вече възникнали свободни длъжности. Успешното ѝ реализиране изисква предварително и задълбочено планиране на човешкия ресурс в съдебната система, при което се отчитат множество комплексни фактори.

ВСС следва да разполага с ясна и дългосрочна визия за кадровото обезпечаване на органите на съдебната власт, основана на обективни данни за:

- броя на заетите и свободните длъжности;
- очакваното освобождаване на длъжности, включително поради пенсиониране;
- реалната натовареност на отделните органи на съдебната власт;
- кадровите потребности на отделните органи;
- прогностното развитие на натовареността;
- необходимостта от промени в щатната численост.

Такова планиране трябва да бъде свързано с ежегоден анализ на кадровите потребности и да позволява своевременно предприемане на действия за преместване и запълване на свободните длъжности. Досегашните действия на ВСС в тази насока изглеждат хаотични, немислени и създават впечатление за субективизъм и вършене на услуги при вземане на решенията за преместване и трансформиране на свободните щатове, а не за задълбочена и цялостна стратегия за управление на човешките ресурси на съдебната система. Подобен източник на напрежение стана последното решение на пленума на ВСС, с което бяха разкрити 21 нови щата за съдии, за да бъде изпълнено законовото задължение за назначаване на 38-те младши съдии в страната на длъжност съдия, за които нямаше

достатъчно налични свободни места в районните съдилища. Това доведе до напълно безпринципно и необосновано разкриване на нови щатни бройки, някои от които съвсем не са в едни от най-натоварените районни съдилища - осем места в СРС и по едно в Самоков, Благоевград, Ботевград, Монтана, Перник, Разлог, Пловдив, Радомир, Пазарджик, Кърджали, Шумен, Провадия и Девня. Очевидно е, че механичното откриване на щатни бройки в съдилищата не може да реши дългогодишно натрупваните проблеми с неравномерната натовареност между съдилищата, нито да заменят забавените реални структурни промени. Същевременно прекомерното раздуване на щатната численост на съдиите в страната е не само икономически неефективно, но води и до девалвация на качеството на съдийската професия.

2. Натовареност и реформа на съдебната карта.

В основата на добрата кадрова политика на ВСС трябва да е бъде поставено установяването на действителната натовареност на отделните съдилища и на всеки съдия. Следва да бъдат продължени усилията за създаване и прецизиране на правилата за оценка на натовареността. Показателите трябва да отчитат не само броя на делата, но и фактическата и правната им сложност, както и времето за професионално развитие и другите дейности на съдията. Необходимо е да се прецизират коефициентите за сложност и да се въведе контрол върху тяхното прилагане. Модулът за измерване на натовареността в ЕИСС следва да кореспондира с модула за разпределение на делата, така че при разпределението да се отчита моментната натовареност на всеки съдия.

За съжаление остана неизползвана разработената от предишния състав на ВСС централизирана Система за изчисляване натовареността на съдиите (СИНС). Това от своя страна доведе до неразрешаване на основния проблем, свързан с изработване на индивидуална норма на натовареност. Необходимо е да бъде намерено устойчиво решение на въпроса какъв обем работа може да се очаква от един съдия за определен период, без да се компрометира качеството на съдебния акт. Считаю, че следващият състав на ВСС трябва да изработи единен стандарт за натовареност в количествено и качествено отношение, основан на претегляне на фактическата и правната сложност на делата и на необходимия баланс между скорост и качество.

Статистическите данни за натовареността все още не дават достатъчно надеждна картина, тъй като отчитат основно броя на постъпващите и разглежданите дела месечно. На тази база изглежда, че всички административни, апелативни, окръжни (с изключение на Софийски градски съд), включително военните, съдилища са много слабо натоварени. Данните обаче не дават достоверна оценка, тъй като не отчитат различната фактическа и правна сложност на всяко дело, респективно необходимото време за разглеждането и решаването му. Това затруднява обосноваването на решенията по какъв начин да бъде разпределена щатната численост на съдиите, както между различните съдебни райони, така и между различните инстанции. Единствено достоверното отчитане на натовареността може да бъде основа за обосновани решения за реструктуриране на съдебната карта. Изготвените от предходни състави модели за реформа следва да бъдат анализирани отново с оглед на актуалните данни и на реалните потребности на съдилищата. При това трябва да се оценят и резултатите от предприетите алтернативни мерки за намаляване на натовареността, включително реформите при заповедните производства и съдебната медиация.

Следващият състав на ВСС трябва първо ясно да дефинира стратегическите цели на реструктурирането на съдебната карта и след това да проведе широко обсъждане с професионалната общност и с институциите, чието съдействие е необходимо. Принципно ми становище е, че следва да се търси разумно окрупняване на съдилищата, така че да се създадат условия за по-равномерна натовареност и професионална специализация. При

преструктурирането следва да се отчитат едновременно възможността за специализация на съдиите, ролята на съда в местната общност и икономическата ефективност на промените.

3. Ритмично и своевременно провеждане на конкурсите.

Легитимността на съдията, произтичаща от назначаването му в съответствие със законовите изисквания, е от съществено значение за доверието в съдебната власт. Качеството на подбора при първоначално назначаване и при повишаване е особено важно предвид гаранциите за несменяемост и функционален имунитет. Подборът следва да се основава на качествата на кандидатите и да се осъществява чрез прозрачни процедури. Като член на Съвета бих отстоявала недопускането на назначения, основани на роднински или приятелски връзки и други нелегитимни влияния.

Конкурсното начало е основният механизъм за обективно кариерно развитие. Продължителното незапълване на свободните длъжности увеличава натовареността на работещите магистрати и води до прекомерно използване на командироването като заместител на конкурсната процедура. Затова конкурсите трябва да бъдат резултат от предварително планирана кадрова политика, а не от закъсняла реакция след натрупване на кадрови дефицити.

Прегледът на приключилите и текущите конкурси показва продължаващи забавяния при обявяването и провеждането на конкурсите за повишаване и преместване. Конкурсите за младши съдии се провеждат ритмично, което показва, че съществува организационен капацитет за провеждане на процедурите в разумни срокове. Необходимо е да се анализират причините за различията и да се отстранят повтарящите се организационни проблеми:

- Необявяване ежегодно на конкурси за всички свободни и освобождаващи се длъжности, въпреки приетото нормативно разрешение неприключването на конкурса за по-горестоящия орган в тримесечен срок да не представлява пречка за обявяване на конкурс за по-ниския по степен, както и предвидената възможност да се обявява самостоятелен конкурс за всеки отделен орган на съдебната власт;
- Ненужното дублиране на функциите на постоянната Комисия по атестирането и конкурсите (КАК) и конкурсните комисии, които се сформират за всяка обявена конкурсна процедура;
- Забавянето в изготвянето на атестациите на всички участници;
- По завършилите на етап класиране конкурси бяха извършени назначения, при които СК на ВСС не възприе класирането от конкурсните комисии;
- Масово повишенията се обжалват от неназначени кандидати на различни основания, което показва недоверието в обективността на критериите и прозрачността на процедурите;
- ВАС отмени решенията за повишаване на голям брой кандидати, с което конкурсите се връщат в изходна позиция.

Установените международни стандарти изискват повишаването на съдиите да се извършва въз основа на обективни фактори, по-специално способност, почтеност и опит. Консултативният съвет на европейските съдии (КЕСС) приема, че обективните стандарти намаляват риска от фаворитизъм и назначения, основани на лични препоръки. Затова решенията по подбора и кариерното развитие следва да се основават на предварително определени и проверими критерии.

Считам, че СК на ВСС може съществено да подобри дейността по кадрово обезпечаване на системата в рамките на действащото законодателство, като незабавно предприеме мерки за разрешаване на съществуващата криза. Задължително кадровата

политика трябва да се основава на дългосрочно планиране. Следва да се изготвя ежегоден публичен календар на планираните конкурси; предварително да се оповестяват планираните свободни длъжности за всеки орган на съдебната власт; да се посочват ориентировъчни срокове за обявяване и приключване на процедурите за всеки отделен орган или ниво; да се проследява всеки конкурс по отделните му етапи; да се анализират и публично да се отчитат причините при отклонение на конкурсната процедура от планираните срокове. Убедена съм, че, ако се въведе ежегоден календар, с който според предварително определен график всяка година задължително се обявяват конкурси за съдилищата от различните степени, аналогично на тези за младши съдии, това ще допринесе за необходимата предвидимост и ритмичност.

Качествено трябва да се промени атестирането, за да се превърне в годна основа за сравняване на професионалните качества. Намирам за задължително ВСС да зададе единен стандарт към конкурсните и атестационните комисии, като предварително възприеме обективни критерии, въз основа на които да се оценяват професионалните качества на съдиите. Доколкото в рамките на конкурсната процедура се преценява пригодността на кандидата за нова, различна за него длъжност, считам за уместно за всяка длъжност на съдия и според специализацията ѝ да се изготви профил, който да определя какви са изискванията за заемане на конкретната длъжност и по какъв начин се установява наличието им. Това значително ще улесни конкурсните комисии при извършване на подбора и ще предотврати възникването на напращане от фаворизиране на кандидати без опит в определена правна сфера пред други с голям опит и със съответната специализация.

Необходимо е преосмисляне на начина на сформирание на конкурсните комисии. Считам, че следва да се изготвя списък от съдии според специализацията им, измежду които да се назначават конкурсни комисии. Списъкът да е валиден за определен период от време (напр. 3 години) и да се попълва измежду кандидати с изключително високи професионални и нравствени качества, които да се избират от съответните колегии на Върховния касационен съд. Всеки съдия, включен в списъка със съответна специализация, трябва да заявява незабавно след обявяване на конкурс личните си основания за отвод, за да се определя еднократно съставът на конкурсните комисии. Отговорност на ВСС е да осъществява контрол върху стриктното прилагане на критериите за оценка на пригодността за заемане на всяка конкретна длъжност, изпълнението на която може да бъде успешно подпомогано от КАК.

Задължително е да се анализира практиката на ВАС по всички дела, касаещи конкурсни процедури, а при установена противоречия да се инициира тълкуване, което да уеднакви практиката по спорните въпроси.

Преодоляването на констатираните проблеми при конкурсите би било по-устойчиво при подходящи законодателни промени, доколкото редът за конкурсите и атестациите е регламентиран в ЗСВ. Основната цел на конкурсите за повишаване или преместване следва да бъде установяване на пригодността на кандидата за качествено изпълнение на конкретната длъжност. Това изисква надеждна професионална оценка и процедура, която ограничава възможностите за субективизъм. Считам за неудачно законодателното решение конкурсите за преместване на свободни длъжности да се обявяват с приоритет пред тези за повишение. Наблюдава се капсулиране на системата, която се самовъзпроизвежда, поради силно ограниченото приложение на конкурсите за първоначално назначаване на средните и недопускането въобще на такива на високите нива в системата.

4. Командиrowането има своето място като инструмент за преодоляване на временни и непредвидени кадрови затруднения, но не следва да се превръща в заместител на конкурсното начало. Продължителното използване на командиrowането при забавени конкурсни процедури създава несигурност за професионалното положение на магистратите и може да постави в неравностойно положение останалите кандидати при последващи

конкурси. Затова трайно се оценява като рисков фактор за независимостта на отделните магистрати. Командирането продължава да се извършва с немотивирани заповеди и не почива на ясни критерии за избор на съдиите, които се командироваат. В Регистъра на командированите магистрати от съдилищата, поддържан от ВСС, правят впечатление: командированите от по-високо натоварени в по-нисконатоварени съдилища; от районите съдилища с висока натовареност в административни съдилища, в които временният кадрови дефицит може да бъде успешно попълнен чрез командироване от други административни съдилища; продължаващи много повече от законоустановения едногодишен срок командировки на едни и същи съдии. Тези практики превръщат командироването в нелегитимен начин за повишаване и преместване и създават значително напрежение сред съдиите, тъй като при последващи конкурси командированите магистрати почти винаги се предпочитат с мотива, че познават по-добре работата на съответната длъжност, а това поставя в неравностойно положение останалите кандидати за същата длъжност, които не са имали възможност да обогатят опыта си по независещи от тях причини. Командироването има неблагоприятно влияние и върху командированите магистрати, когато продължителен период от време е в неизвестност по отношение на професионалното си положение и е поставен в зависимост от волята на съответния административен ръководител, който може еднолично да командира и да прекратява командироването. По този начин изключително много се засилва властта на административните ръководители върху командированите съдии. Страда и нормалният ритъм на работа в органа, от където е командирован съответният съдия.

Негативният ефект от превратното използване на командироването може да бъде успешно преодолян чрез ритмично обявяване и провеждане на конкурси, когато кадровата необходимост има траен характер. Считаю, че СК на ВСС може да предприеме подходящи мерки за ограничаване на злоупотребите с командироването и в рамките на общоорганизационната си компетентност по чл. 30, ал. 5, т. 5 от ЗСВ, като измени Правилата за командироване. Считаю за добра практика публикуването на покани за командироване от някои съдилища. Това може да стане задължително начало за процедурата; всички съдии да могат да заявят желание за командироване на съответната обявена длъжност; да има общи за всички съдилища правила и критерии за командироване. Намираю за справедлива практиката, прилагана в някои съдебни райони, при командироване на съдии от по-долна инстанция да се зачита мнението на общото събрание на съответното отделение, в което съдията ще бъде командирован. По този начин се определя реда за командироване на различни съдии, а продължителността е ограничена във времето до максималния законоустановен срок от една година, след което се прекратява и се командирова следващият по реда, определен от общото събрание, съдия от по-долен съд. СК на ВСС трябва последователно да прилага и правомощието си за прекратяване на командироването на съдии във всички случаи на установено нарушаване на правилата.

Със законодателно изменение трябва да се въведат реални ограничения по отношение на продължителността на командироването, които да не могат да се заобикалят от административните ръководители.

5. Професионална оценка на качеството на съдебната система и съдията (атестиране).

Основен приоритет на ВСС следва да бъде подобряването на ефективността и качеството на правосъдието. В становищата на КСЕС са разгледани различни аспекти на добрата съдебна работа – първоначално и текущо обучение, качеството на съдебните решения, ефективното прилагане на международното и европейското право, изпълнението на съдебните решения, информационните технологии, специализацията и разглеждането на делата в разумен срок. Професионалното оценяване има два взаимно свързани аспекта: оценка на качеството на съдебната система и оценка на професионалната компетентност на отделния съдия.

Функционалната легитимност на съдията и на съдебната власт е свързана с качеството на тяхната работа. Затова критериите за оценка трябва да дават предимство на качествените показатели и да позволяват да се установят действителните професионални качества на магистрата, без да се засяга независимостта му при решаването на конкретни дела.

Атестирането обхваща индивидуалната оценка на работата на съдията и следва да се превърне от формална процедура в реална професионална оценка. То трябва да дава информация за професионалните възможности на съдията, силните му страни и областите за развитие и да отчита не само изпълнението на служебните задължения, но и професионалните качества, комуникационните умения, приноса към професионалното развитие и спазването на професионалните стандарти.

Досегашната практика на атестационните комисии в значителна степен се свежда до механично събиране на показатели и преобладаващо количествена оценка. Атестациите продължават да се основават в значителна степен на количествени показатели, статистически данни и цифрови обобщения. Въз основа на подобни оценки не може да се направи реално разграничение между отделните атестирани съдии, а се получава фактическо изравняване на професионалните оценки, което не отговаря на действителното положение. Затова и те не могат да служат като обективни данни за професионалното развитие на кандидата, неговата квалификация, опит и професионални качества. Целеният ефект с първоначалния законодателен замисъл при въвеждането на КАК като постояннодействащ помощен орган на ВСС, а именно атестирането да е централизирано и да се основава на принципите на единни обективни критерии, не беше постигнат, поради последващото отстъпление от този модел. Помощните атестационни комисии прилагат различни критерии. Някои от тях осъществяват дейността по оценяване повърхностно и формално, водени от криворазбрана колегиалност. Това от своя страна рефлектира както върху качеството на оценките, така и до невъзприемането им от КАК, което същественото забавя процедурите по атестиране.

ВСС следва да подобри правилата и процедурите за атестиране, така че то да се превърне в цялостна, конкретна и мотивирана професионална оценка. Необходимо е атестирането да се основава на единни обективни критерии, които да се прилагат последователно от всички помощни атестационни комисии, при ефективен методически и контролен ангажимент на КАК. При оценяването трябва да се търси баланс между срочност и качество и да се отчита реалният обем, сложност и разнообразие на извършената работа.

Намирам за необходимо цифровите оценки да са задължително допълнени или да бъдат заменени от ясна словесна обосновка. Ако се запази цифровата оценка, следва да се разработи подробна скала за прилагането ѝ, така че всяка оценка да позволява да се разбере защо е поставена. В атестационния формуляр следва да се включва подробен доклад за дейността на съдията през оценявания период, който да съдържа конкретни констатации по отделните критерии и показатели. Въз основа на тях помощната атестационна комисия и КАК следва да излагат изрични мотиви за оценката по всеки критерий и за комплексната оценка. При наличие на отрицателни констатации те следва да бъдат конкретно описани, като се анализират причините за установените недостатъци и се посочват подходящи мерки за професионално развитие. При наличие на положителни констатации за работата следва да се дава оценка около средната за съответния критерий, като тя се увеличава при конкретно посочена изключителна положителна констатация за дейността по съответния критерий, съответно се намалява под средата при наличие на конкретно посочена негативна констатация за работата на съдията по същия критерий.

Ролята на КАК следва да бъде свързана със създаването на единен стандарт при атестирането и с контрола за спазването на общите критерии. Необходимо е да се гарантира унифицираното прилагане на критериите и показателите чрез изготвяне на методически

указания; провеждане на практически обучения на атестиращите магистрати и обмен на добри практики; осъществяване на системен контрол за еднакво прилагане на критериите; анализиране на различията в атестационната практика; периодично предлагане на актуализиране на методиката за прецизиране на критериите и показателите. Важно е да се акцентира, че професионалната оценка не може да се превръща в оценка на съдебните актове по същество и не може да служи като инструмент за въздействие върху вътрешното убеждение на магистрата. Атестирането следва да оценява професионалната компетентност, организацията на работа, спазването на професионалните стандарти и останалите законово установени критерии, без да подменя инстанционния контрол върху съдебните актове. Това ще допринесе професионалните оценки да изпълняват своята действителна функция – да установяват професионалните качества и потребностите от развитие, а не да създават зависимост.

Следва да се повиши мотивацията на съдиите за участие в КАК и помощните атестационните комисии, а общите събрания на съдилищата да могат да избират членовете на помощните атестационни комисии за определен период, по аналогия с етичните комисии към съдилищата.

Следва да се има предвид, че основното предназначение на атестацията не е да бъде административно условие за кариерно развитие, в каквото се е превърнала през последните години. Затова намирам за неудачно извънредното атестиране при участие в конкурс, което, освен че забавя значително конкурсните процедури, не изпълнява същинската роля на професионалното оценяване. Атестацията трябва да дава възможност да бъдат идентифицирани както силните страни на магистрата, така и областите, в които е необходимо допълнително професионално развитие. По този начин атестацията ще кореспондира с необходимото текущо обучение на всички съдии и няма да се допуска упражняването на дейност от магистрати, които не поддържат компетентността си, тъй като нямат амбиции за професионално развитие и не подлежат на периодично атестиране.

6. Съдебното обучение е решаващо за съдебната независимост, тъй като от нивото на компетентност зависят както качеството на правораздаването, така и способността за критично и самостоятелно мислене в цялостната съдебна дейност. Първоначалното обучение следва не просто да акцентира върху разширяване и задълбочаване на правните познания за националното и международно материално и процесуално право и практика, но също и да развива допълнителни умения. Особено важно е провеждането на обучения по етика, така че да се формира професионален интегритет, съответен на високите изисквания към професията. Въпреки че е право на съдиите да работят за своето професионално развитие чрез участие в текущо обучение, което трябва да се разбира като процес на непрекъснато образование през целия живот, считам, че то следва да се предвиди като законно и нравствено задължение. Изпълнението на това задължение е от изключително значение за функционалната легитимност на съда и съдията, поради което изпълнението му трябва да е в обхвата на оценката на професионалната дейност и да се взема предвид при повишение.

Членовете на конкурсните и атестационните комисии също следва да преминават специализирано обучение, насочено към методиките и техниките за проверка и оценка на знанията и професионалните качества.

Ежегодните доклади и статистиката за работата на съдиите и съдилищата трябва да съдържат информация, която да се съобразява в тематичното разпределение на текущото обучение. Необходимо е да се обхващат не само правни и етични въпроси, но и такива за организацията на работата – управление на делата и времето, методи на работа, комуникационни умения и други практически компетентности.

В обобщение считам, че кадровата политика на ВСС трябва да създава предвидима професионална перспектива, при която всеки съдия да знае изискванията за развитие и да може да очаква равнопоставено и обективно оценяване. Тя следва да се основава на ясни критерии, реална конкуренция, професионална оценка, мотивирани решения и еднакво прилагане на правилата за всички.

ДИСЦИПЛИНАРНА ОТГОВОРНОСТ

Дисциплинарната отговорност е важен елемент от гарантирането на професионализма, почтеността и отчетността на съдебната власт. Тя следва да поддържа високи професионални и етични стандарти и да защитава доверието в правосъдието, без да се превръща в инструмент за въздействие върху съдиите или ограничаване на тяхната независимост.

Необходимо е ясно да се разграничават дисциплинарната отговорност и професионалната етика. Не всяко нарушение на етичните стандарти представлява дисциплинарно нарушение (в този смисъл е категоричното становище на КСЕС № 3 от 2001 година). Правилата на професионалната етика следва да служат и като инструмент за превенция, обучение и професионално развитие, включително чрез актуализиране на ръководство за добри професионални практики с участието на съдийската общност.

Ефективната дисциплинарна система трябва да съчетава отчетност и гаранции за независимост. Съществена гаранция за независимостта на съдиите е недопускането дисциплинарната отговорност да се използва за контрол върху правилността на съдебните актове. Правилното или неправилното приложение на закона подлежи на проверка единствено по реда на институционалния контрол.

Към настоящият момент дисциплинаранта практика на ВСС не служи за естествен регулатор на поведението на магистратите, тъй като е неясна и непрозрачна. Тя не предоставя достатъчно ясна и последователна основа за предвидимо прилагане на отговорността. Необходим е не само статистически, но и качествен анализ на основанията за ангажиране на отговорността, тежестта на наказанията и конкретното фактическо съдържание на нарушенията. Особено важно е да се разработят ясни критерии при нарушения, свързани със срокове, които да отчитат вида и значението на срока, броя и продължителността на просрочените действия, натовареността на съдията и конкретните организационни условия.

Дисциплинарните производства следва да се образуват и провеждат при ясни, предварително установени и еднакво приложими критерии. При сходни нарушения трябва да се осигурява предвидимост при индивидуализацията на наказанието, включително чрез по-голяма яснота относно съдържанието на нарушенията, предпоставките за установяването им и приложението на давностните срокове.

Като член на ВСС бих отстоявала прозрачна, предвидима и последователна дисциплинарна политика, основана на предварително определени ясни критерии за образуване на дисциплинарни производства и за налагане на дисциплинарни наказания. За постигането ѝ считам, че е необходимо да се извърши системен и качествен анализ на дисциплинаранта практика на ВСС и ВАС и да се идентифицират противоречивите и проблемните области; да се формулират ясни критерии за установяване на дисциплинарните нарушения и за индивидуализация на наказанията; да се развие тематичен публичен регистър на дисциплинарните производства чрез предоставяне на информация за фактите по случая, мотивите на ВСС и решаващите мотиви при последващия съдебен контрол; при спазване на изискванията за защита на личните данни да се публикуват решенията по приключилите дисциплинарни производства и съответните решения на ВАС. При наличие на противоречива практика на ВАС следва да се използват предвидените в

закона механизми за нейното преодоляване. По този начин ще се гарантират равенството, предвидимостта и справедливостта при реализиране на дисциплинарни отговорност.

Ефективната дисциплинарни политика на ВСС трябва да е насочена не към репресия за формални нарушения, а към справедливо и последователно поддържане на професионалните стандарти в съдебната система. В тази връзка, намирам за неефективно законодателното решение да се отнеме от правомощията на членовете на ВСС те сами да могат да инициират дисциплинарно производство. На практика има редица случаи, при които бездействието на легитимирания да поискат образуването на дисциплинарно производство доведе до безнаказаност на тежки професионални и етични нарушения. Това директно рефлектира върху авторитета не само на ВСС, но и на цялата съдебна власт.

Същевременно считам, че е от изключителна важност въвеждането на ясни и високи стандарти за етично поведение на членовете на ВСС. Към тяхното поведение не просто са поставени по-високи изисквания на законодателно ниво, но те имат нравствено задължение с личния си пример да създават такава среда, която да укрепва както независимостта на съдията, така и общественото доверие в правосъдието. Убедена съм, че конституционната независимост на съдебната власт, гарантирана от самостоятелното ѝ управление от съдебен съвет, може да функционира успешно само при условие, че се прилагат валидни за цялата съдебна система високи етични стандарти. Затова еднакво активно трябва да се търси дисциплинарни отговорност за професионални и етични нарушения както от правораздаващите съдии, така и от администриращите съдебната власт.

ИЗБОР НА АДМИНИСТРАТИВНИ РЪКОВОДИТЕЛИ

Изборът на административни ръководители е едно от кадровите правомощия на ВСС с най-съществено отражение върху облика на съдебната система. Административният ръководител, макар и да е „пръв сред равни“ (*prima inter pares*) и да няма ръководни функции по отношение на съдиите, чрез своите професионални, управленски и нравствени качества формира средата, в която съдиите и съдебните служители осъществяват своята дейност, и в значителна степен определя посоката на развитие на съответния съд. Личните ми наблюдения са, че добрият ръководител утвърждава качествата, които самият той притежава, а недостатъците на лошия се мултиплицират. Начинът, по който се управляват съдилищата, има пряко значение за тяхната ефективност, за вътрешната независимост на съдиите и за доверието в съдебната власт. Поради това изборът на административните ръководители е изключителна отговорност на ВСС, която не може да се свежда до формалното установяване на законовите изисквания, а следва да се изразява в реална, обективна и мотивирана преценка на професионалната подготовка, управленската компетентност и нравствените качества на всеки кандидат.

Съществена гаранция за качеството и легитимността на избора е реалното участие на съдиите в процеса. Когато номинацията изхожда от съдиите, тя е израз на изграден от кандидата професионален авторитет и доверие в професионалната общност. Затова становището на общото събрание на съответния съд, макар да няма задължителен характер, следва да бъде реално съобразявано от кадровия орган. Необоснованото му пренебрегване отслабва механизма на съдебното самоуправление.

Предвидимостта и прозрачността на процедурата по избор са съществени. Публичността на заседанията и публикуването на документите са необходими, но не са достатъчни. Трябва да бъде разбираемо въз основа на какви критерии, факти и обстоятелства ВСС е достигнал до конкретното решение. Мотивите следва да позволяват сравнение на кандидатите по предварително определени показатели.

Необходимо е да бъдат разработени ясни профили на административните ръководители на различните органи на съдебната власт, включващи професионална компетентност, лидерски и организационни умения, способност за стратегическо и

оперативно управление, комуникационни умения, отговорност и почтеност. Профилът за конкретната длъжност следва да отчита особеностите и потребностите на съответния съд, а критериите да бъдат свързани с конкретни показатели за сравнима оценка.

Управленският опит има значение, но не следва да се абсолютизира. Наличието на предишен ръководен опит не може само по себе си да гарантира успешното управление на съд. Напротив, прекомерно дългото управление в темпорално отношение и съсредоточаването на власт в материално отношение обичайно водят до произвол. Обективен факт през последните години са капсулирането и самовъзпроизвеждането на съдебния елит, липсата на нови лица, които да влизат в управлението на съдилищата; „кариерната въртележка“ – едни и същи лица само сменят позициите си, запазвайки властта си; клиентелизъм и усещане за затворена, привилегирована група, която действа в собствен интерес и не допуска други хора до ръководните постове. Други негативни ефекти от прекалено дългото заемане само на ръководни постове е, че води до деqualификация на председателите като съдии, до изчерпване на управленския капацитет и до отчуждаване от проблемите на редовите магистрати. Затова считам, че стриктно трябва да се спазва ограничението на последователните мандати, което да се прилага не само за един и същ орган на съдебна власт, но и за последователни мандати в различни органи. Това би ограничило възможността за трайно концентриране на управленски позиции и би създало условия за периодично обновяване на управленските подходи.

Считам, че липсата на управленски опит не може да изключва кандидат, който притежава необходимите професионални, управленски и нравствени качества, защото той може да предложи креативни идеи и нов подход за развитието на съответния орган. Процедурата по професионално оценяване трябва да позволява откриването и развитието на естествени лидери в съдебната система, които да бъдат насочвани към подходящи обучения. Добрата управленска политика изисква развитие на нови управленски подходи, особено в неукрепнала в демократично отношение среда като нашата, в която административните ръководители често се възпроизвеждат.

Целта на кадровата политика на ВСС следва да бъде не просто запълване на свободни ръководни длъжности, а избор на ръководители, способни да гарантират професионална, ефективна, почтена и независима среда за правораздаване. Само избор, основан на ясни правила, реална оценка на качествата, участие на съдиите и мотивирано решение, може едновременно да укрепи съдийската независимост, да подобри управлението на съдилищата и да повиши общественото доверие в съдебната власт. Необходимо е ВСС да извършва действителен, обективен и мотивиран избор въз основа на предварително ясни критерии и да съобразява качествата на кандидата с конкретните потребности на съответния съд, за който кандидатства. В този процес бих поставила особен акцент върху приемането на единни критерии за оценка на концепцията на кандидата за стратегическо управление на съответния съд и ясна рамка за събеседването, основана на предварително определени цели, критерии и методи.

ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ЗАВИСИМОСТИ, КОНФЛИКТ НА ИНТЕРЕСИ, НЕРЕГЛАМЕНТИРАНО ВЛИЯНИЕ И НАКЪРНЯВАНЕ ПРЕСТИЖА НА СЪДЕБНАТА ВЛАСТ

Съществува широк консенсус, че защитата от корупция, конфликт на интереси или произволна промяна на съдебната система са основополагащи за поддържането на съдебната независимост. Антикорупционната политика на съдебната власт следва да бъде ориентирана не само към установяване и санкциониране на вече извършени нарушения, а преди всичко към идентифициране и отстраняване на условията, които създават възможност за конфликт на интереси, неправомерно влияние и корупционно поведение. Затова приоритет следва да бъде изграждането на система за превенция, основана на прозрачни

процедури, проследимост на решенията, управление на риска и ефективен независим контрол.

Изцяло в правомощията на Инспектората към ВСС (ИВСС) е да извършва няколко основни групи проверки: за конфликт на интереси, което обхваща наличие на частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на служебните задължения; за почтеност; за нарушаване на независимостта – упражняване или поддаване на неправомерно влияние; за действия, накърняващи престижа на съдебната власт; проверки на имуществените декларации. През 2025 г. ИВСС започна шест инспекции за проверки, свързани с установяване на конфликт на интереси, с действия, които подкопават престижа на съдебната власт, както и с нарушения на принципа на независимост, но не е известно какви са конкретните резултати от тях. Особено обезпокоително е, че след постановяване на решение от Съда на ЕС по съединени дела C-313/23, C-316/23 и C-332/23 на практика не се упражняват от нито един орган законоустановените правомощия на ИВСС, свързани с проверките за почтеност, а към настоящия момент не са предприети никакви действия за попълване на състава на Инспектората.

Основателно, както в професионалната общност, така и публично, се поставя въпросът за ефективността на извършваните от ИВСС проверки. Проверките на имуществените декларации в значителна степен се свеждат до формално проследяване на изпълнението на задължението за деклариране в законоустановените срокове и до сравняване на декларираните обстоятелства с данните в публичните регистри. Самият ИВСС приема това свое правомощие като основен инструмент за превенция. Реално обаче то не се използва в достатъчна степен като инструмент за извършване на проверки за почтеност. Инспекторатът в докладите си е критичен към действащата законова дефиниция на „почтеност“, която определя като прекалено тясна. Поради това проверките за почтеност се свеждат основно до установяване на получаването на материални или нематериални облаги извън рамките на закона, когато те могат да поставят под съмнение независимостта и безпристрастността на магистрата.

В държавите, в които в рамките на мащабна съдебна реформа е извършван реподбор на магистратите, необяснимото имущество и несъответствието между него и източниците за придобиването му, както и потенциалният конфликт на интереси, са сред основанията за освобождаване на лицата, които не са преминали съответния тест за почтеност. Счита се, че въвеждането на подобен тест за почтеност е наложително с оглед публично известната информация за съществуващи мрежи за влияние в съдебната система, която до настоящия момент не е получила адекватен институционален отговор в резултат на проведени разследвания от компетентните органи и на работата на създадените специални комисии във ВСС и Народното събрание, както и с оглед критично ниското обществено доверие в съдебната власт.

Целта на тази мярка следва да бъде възстановяване на общественото доверие в правосъдието и в лицата, които го осъществяват. Това предполага реални проверки, насочени към установяване на разминаване между декларираното и фактически притежаваното имущество, реалната му пазарна стойност и съответствието му с източниците на доходи на проверяваното лице. Разбира се, тези проверки следва да бъдат въведени при всички необходими гаранции за правото на защита на проверяваните лица, включително срещу възможността да бъдат използвани за упражняване на политически натиск и за отстраняване на „неудобни“ магистрати. Категорично не следва да се допуска използването на проверките за почтеност като средство за натиск върху съдии или за намеса в правораздаването. При пълно, всестранно и обективно провеждане на проверки от компетентни и независими лица, обаче, може да се разчита на висока степен на надеждност и достоверност на резултатите, доколкото те се основават на проверими източници и доказателства. За реалното осъществяване на такива проверки е необходимо укрепване на

капацитета на ИВСС и осигуряване на необходимите обучения, средства и технически ресурси. От особено значение е да се въведат: предварителни проверки - при първоначално назначаване и при придобиване на статут на несменяемост на магистратите, както и при заемане на ръководни длъжности в съдебната власт; текущи проверки - при установяване на завишени индикатори след първоначална оценка на риска.

Необходимо е да се въведе система за идентифициране и управление на корупционния риск. Това може да се осъществи чрез периодичен анализ на основните корупционни рискове в съдебната система, при който се отчитат: данни за сигнали за конфликт на интереси и неправомерно влияние; отводи и самоотводи; дисциплинарни производства; командированя и временно изпълнение на ръководни длъжности; кадрови процедури; обществени поръчки; управление на имущество и финансови ресурси; установени нарушения при вътрешни и външни проверки.

На тази основа могат да бъдат определяни конкретни рискови области и да се предприемат превантивни действия преди възникването на нарушение, като по този начин се премине от реактивен към рисково ориентиран подход. След идентифициране на високорисковите зони могат да бъдат въведени правила за засилен контрол върху тях – например усъвършенстване на правилата за отводите и самоотводите, въвеждане на ограничения за неформалните контакти между кандидати за назначаване или повишаване или за административни ръководители и членове на кадровия орган по време на конкурсна процедура, правила за мониторинг на командированята и други подходящи механизми.

Всички проверки при наличие на данни за конфликт на интереси, зависимости или накърняване престижа на съдебната власт следва да бъдат извършвани по ясни и предварително установени критерии, при еднакъв стандарт за всички магистрати и при гаранции за обективност, безпристрастност, защита на личните данни и правото на защита. Необходимо е да се избягва както бездействието при основателни сигнали, така и превръщането на проверката в инструмент за институционален или професионален натиск.

ВСС следва периодично да анализира установените случаи на конфликт на интереси, зависимости и нарушения на професионалната етика, включително причините, поради които са допуснати. На тази основа могат да се идентифицират системни рискове и да се предприемат превантивни мерки – промени в правилата и организацията на работа, обучения и усъвършенстване на механизмите за контрол.

Почтеността не следва да се разбира единствено като липса на подкуп или неправомерна облага, а като по-широко понятие. Независимостта предполага среда, в която всеки съдия може да изпълнява функциите си без зависимости, конфликт на интереси, натиск или нерегламентирано влияние, както и наличие на ясни институционални механизми за реакция при опити за подобно въздействие. Счита се, че ефективното противодействие следва да се основава на превенция, ранно установяване, обективна проверка, прозрачност и своевременна институционална реакция при стриктно спазване на закона и гарантиране на правата на засегнатите лица.

В тази посока бих подкрепила създаването на реално действаща система за превенция на конфликта на интереси. Напредък в това отношение е възприетата практика за изпращане на ИВСС на всички решения, при които е установено съществено процесуално нарушение, изразяващо се в разглеждане на делото от небезпристрастен съд. Необходимо е обаче да се премине от формалното подаване и проверяване на декларации към превантивен механизъм, който позволява на магистратите своевременно да получават професионална консултация при наличие на потенциален конфликт на интереси. Особено значение следва да имат ясните правила за отвод и самоотвод и възможността магистратът да потърси институционална консултация, преди да бъде поставен в ситуация на нарушение.

Съществена е ролята на деонтологичната превенция и постоянната квалификация на магистратите за предотвратяване на корупцията и зависимостите. Следва да бъде изградена устойчива система за обучение по професионална етика, конфликт на интереси, зависимости, недопустими форми на влияние и защита на независимостта. Практиката на Инспектората към ВСС също е идентифицирала необходимостта от специализирано обучение на магистратите и е започнала провеждането на такива обучения. За да бъдат те ефективни, следва да са масови, да имат предимно практическа насоченост и да бъдат организирани от специализираното за това звено – Националният институт по правосъдие.

Необходимо е да се изгради ясен механизъм за подаване и разглеждане на сигнали за нерегламентирано влияние. Всеки съдия трябва да разполага със сигурен и достъпен институционален канал, чрез който да съобщи за натиск, заплаха, опит за въздействие или друга форма на намеса. Този принцип съответства и на действащия Кодекс за етично поведение на българските магистрати, който изрично изисква магистратът да информира органите на съдебната власт и обществеността при опит за накърняване на независимостта му. Подаването на сигнал обаче не трябва да води до негативни последици за магистрата, който добросъвестно защитава независимостта си, включително до опити за професионален или институционален натиск върху него.

Когато бъде установено нарушение, реакцията на ВСС не следва да се изчерпва с дисциплинарното производство. Необходимо е да се анализира, дали конкретният случай разкрива по-широк институционален риск и какви мерки могат да предотвратят неговото повторение.

Антикорупционната политика на съдебната власт не трябва да се ограничава до магистратите. Необходимо е да се въведат специални правила за контрол върху управлението на собствеността, разпределението и разходването на средствата от бюджета на съдебната власт, включително средствата по международни проекти. Считам, че тези правила следва да обхващат: максимална електронизация на обществените поръчки; разделяне на функциите между отговорните длъжностни лица по възлагането, оценката и контрола; деклариране на конфликт на интереси от членовете на комисиите; ротация при определени високорискови функции; публичност на договорите и измененията им; анализ на повтарящите се изпълнители; засилен контрол върху малките поръчки и директните възлагания.

Антикорупционните механизми следва да бъдат подлагани на периодична оценка за тяхната ефективност. Необходимо е резултатите от проверките, установените слабости и предприетите мерки да бъдат систематизирани и анализирани, така че да се установява не само дали е извършено нарушение, но и каква институционална слабост е позволила то да възникне. Въз основа на тези анализи и на резултатите от контролната дейност ВСС следва да използва законовите си правомощия за подобряване на правилата и процедурите.

Превенцията на корупцията трябва да бъде измерима. Затова е необходимо ежегодно да се представя обобщена информация за постъпилите сигнали, извършените по тях проверки и резултатите от тях; установените конфликти на интереси; предприетите превантивни мерки; командированията и временното изпълнение на ръководни длъжности; резултатите от проверките на системите за случайно разпределение; установените системни рискове и предприетите действия за тяхното ограничаване.

Обществото има право да получава ясна и достъпна информация за политиките на съдебната власт по отношение на почтеността, конфликтите на интереси и защитата на независимостта. В същото време публичността не трябва да се превръща в предварително санкциониране или публично уронване на престижа на магистрата при неприключила проверка. Публичното оповестяване следва да бъде законосъобразно, пропорционално и съобразено с презумпцията за невиновност и защитата на личните данни.

МЕРКИ ЗА ПОВИШАВАНЕ НА ПРОЗРАЧНОСТТА, ОТЧЕТНОСТТА И ДОВЕРИЕТО В ДЕЙНОСТТА НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

Доверието във ВСС не може да бъде постигнато с по-добро публично представяне на решенията му, ако зад тях остава неясно как тези решения са взети. Прозрачността има смисъл не когато показва само крайния резултат, а когато позволява да се проследи как се стига до него. Затова бих насочила усилията към превръщането на публичността от формално изискване в инструмент за реална отчетност на самия процес на вземане на решения.

Оотчетността на ВСС следва да бъде измерима. Годишният отчет не трябва да бъде сбор от извършени административни действия, а да позволява да се види какво е планирал Съветът, какво е постигнал, какви решения е отложил или не е реализирал, и по какви причини. За тази цел могат да се въвеждат публични показатели за изпълнение по основните направления от дейността на съдийската колегия като кадрова политика, натовареност, конкурси, атестиране, дисциплинарна дейност и управление на ресурсите.

Данните трябва да бъдат достъпни - във форма, която позволява сравнение и проверка, а не само да са публикувани като отделни документи или решения в протоколи. Публичен регистър на кадровите процедури например би могъл да съдържа не само решенията, но и етапите на процедурата, кандидатите, критериите, резултатите от оценяването, мотивите за решението и последващото му развитие. Това би превърнало информацията от архив в инструмент за отчетност, прозрачност и обществен и професионален контрол.

Прозрачността не е количество публикувана информация. Тя е възможността от публикуваната информация да се разбере кой, кога и защо е взел дадено решение, въз основа на какви критерии и какъв е резултатът от него, особено когато става дума за колективен орган, в който отговорността може лесно да се размие. Именно към такава прозрачност следва да се стреми ВСС, не към повече документи, а към повече проследимост на собствената си дейност. Така прозрачността се превръща в проследимост, отчетността - в измеримост, а доверието - в резултат от двете, а не в самостоятелна комуникационна цел.

Прозрачността обаче има и своя граница. Тя не означава публичното обсъждане на всяка информация, независимо от нейното естество, нито превръщането на заседанията в комуникационно събитие. Задачата е да се осигури достатъчно информация за проверимост на решенията, без да се засягат правата и независимостта на магистратите.

Доверието изисква и готовност за признаване на проблемите. ВСС следва да има механизъм за публично проследяване на изпълнението на собствените си решения и за обяснение, когато поет ангажимент не е изпълнен в предвидения срок. Институционалната отчетност не се изчерпва с това да бъде отчетено какво е направено. Тя включва и отговор на въпроса какво не е направено и защо, както и какво предстои за решаване на този въпрос.

Считам за наложително да се прави собствен, но независим периодичен анализ на доверието в съдебното управление. ВСС може ежегодно да възлага независимо социологическо и професионално изследване на: общественото доверие; доверието на магистратите; възприемането на прозрачността; възприемането на конкурсите; възприемането на дисциплинарната практика; качеството на комуникацията на ВСС.

Конкретно бих подкрепяла публикуването на дневния ред, материалите и мотивите към решенията на съдийската колегия в достъпен вид, доколкото законът позволява. Бих настоявала ВСС да представя разбираемо и достъпно за широката общественост данните за свободните длъжности, конкурсите, натовареността, бюджета и предприетите мерки. При обсъждане на законопроекти бих изисквала становищата на съдийската колегия да посочват конкретните последици за съдилищата и гражданите. Бих провеждала регулярни срещи със съдии и председатели на съдилища и бих публикувала отчет за поставените въпроси и

предприетите действия, без да разгласявам защитена информация или да коментирам конкретни дела.

В ЗАКЛЮЧЕНИЕ

ВСС трябва да се превърне в реален гарант на независимостта и условията за работа на съдебната власт, институционален представител, орган на съдебното самоуправление. Именно в това виждам неговата основна отговорност – да осигури на всеки съдия необходимата институционална среда да правораздава независимо, безпристрастно и съобразно нуждите на обществото.

Виждам ролята на ВСС като мост между съдебната власт и обществото, а не като канал за влияние на една власт върху друга. За изпълнението на тази роля бих работила за решения, които са предварително обсъдени, основани на проверими данни, мотивирани и проследими при изпълнението им.

Мотивирана съм да помогна със знанията и опита си за изграждане на ефективен и работещ ВСС. Смята, че мога да допринеса за подобряване на цялостната му дейност, тъй като познавам живота на съдебната власт и имам изградена култура на независимост и безпристрастност. В тази връзка, ако получа доверието да бъда член на ВСС, бих приемала всеки свой глас и всяко свое решение като лична отговорност, а не като формално участие в колективен орган. Бих поддържала постоянен професионален диалог със съдиите чрез регулярни срещи, писмени предложения и обратна връзка по поставените въпроси. Бих изслушвала проблемите, които те поставят, но бих комуникирала с тях и нуждите на гражданите и обществото от ефективно и предвидимо правосъдие. Бих защитавала решенията си с аргументи, бих декларирала и предотвратявала конфликт на интереси и бих запазила независимостта си от всеки субект, независимо дали е участвал в избора ми.

25.09.2026 г.

С уважение:

Таня Радуловска

ОБРАЗЕЦЪТ НА ДЕКЛАРАЦИЯ Е УТВЪРДЕН ОТ

МИНИСТЪРА НА ПРАВОСЪДИЕТО СЪС ЗАПОВЕД № ЛС-04-394/21.07.2026 г.

ДЕКЛАРАЦИЯ

ЗА ИМОТНОТО СЪСТОЯНИЕ, ПРОИЗХОДА НА СРЕДСТВАТА ЗА ПРИДОБИВАНЕ НА ИМУЩЕСТВОТО И ЗА НАЛИЧИЕТО НА ЧАСТЕН ИНТЕРЕС

На ТАНЯ АТАНАСОВА РАДУЛОВА - МАДАМКИЕВА

(име, презиме, фамилия)

на длъжност АДВОКАТ

кандидат за ЧЛЕН НА ВИШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ, СЪДИЙСКА КОЛЕГИЯ

ДЕКЛАРИРАМ

към 26.09.2026г. – датата на участието ми в процедурата за избор за заемане на длъжност "Член на Вишия съдебен съвет, Съдийска колегия" следното имотно състояние, произхода на средствата за придобиване на същото за мен, съпруга/та ми или на лицето, с които се намирам във фактическо съжителство на съпругески начала, и на ненавършилите пълнолетие деца, и следните интереси:

Данни за декларатора:

/Данните от колона 2 не се публикуват/

1	2
Таня Атанасова Радуповска - Маданжиева	ЕГН:
/Име - собствено, бащино, фамилно/	
адвокат - Адвокатска колегия - София	Л. К. №
/местоработата/	Изд. от МВР
адвокат	Постоянен
/длъжност/	адрес:
	Телефон:

Данни за съпруга/та и за лицата, с които се намират във фактическо съжителство на съпругески начала:

Гражданство:

Българско

/Данните от колона 2 не се публикуват/

1	2
/Име - собствено, бащино, фамилно/	ЕГН:

Декларирам, че:

– съм във фактическа раздяла:

– не живея заедно със съпруга /та/ си и нямаме общо домакинство:

и няма да декларирам неговото/нейното имущество и доходи на основание чл. 63, ал. 5 от ЗПКЛЗГД

– фактическо съжителство на съпругески начала:

Данни за ненавършилите пълнолетие деца:

/Данните от колона 2 не се публикуват/

№	/Име - собствено, бащино, фамилно/	ЕГН	Гражданство
1	1	2	3
2			Българско
3			

Декларирам, че:

– не упражнявам родителски права по отношение на ненавършилите пълнолетие деца:

2

Име на декларатора /собствено, бащино, фамилно/	Таня Атанасова Радупловска - Медаличкова
--	--

1. Недвижимо имущество

1. Право на собственост и ограничени вещни права:

Ном. по ред	Вид на имота	Местонахождение	Община	Площ /кв.м./	Разгъната застроена площ /кв.м./	Година на придобиване	Име:		ЕГН	Идеална част	Цена на придобиване /евро/	Правно основание за придобиване	Произход на средствата
							Собственик	Ползвател					
1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	11	12	13
	апартамент	гр. София	София-град (Строгина)	130	130	2006	Таня Атанасова Радупловска			1/1	38000	покупко-продажба	заплата и заем
	парцел	гр.София	София-град (Строгина)	600	600	2008	Таня Атанасова Радупловска			9/100	2433	покупко-продажба	заплата

1.а. Земеделски земи и гори:

Ном. по ред	Вид на имота	Местонахождение	Община	Площ /декара/	Разгъната застроена площ /кв.м./	Година на придобиване	Име:		ЕГН	Идеална част	Цена на придобиване /евро/	Правно основание за придобиване	Произход на средствата
							Собственик	Ползвател					
1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	11	12	13
	госп	с.Арбанаси	Велико Търново	487 кв.м.	487	2005	Таня Атанасова Радупловска			1/1	255	покупко-продажба	заплата

1.б. Чуждо недвижимо имущество:

Ном. по ред	Вид на имота	Местонахождение	Община	Площ /декара/	Разгъната застроена площ /кв.м./	Година на сключване на договора	Име:		ЕГН	Идеална част	Цена по договор /евро/	Правно основание за ползване	Произход на средствата
							Ползвател	Прехранител					
1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	11	12	13

2. Прехранител на имоти през предходната година:

2. Прехранване на имоти през прехранвателната година:						Нямам нищо за деклариране.			Таблица № 2		
Ном. по ред	Вид на имота	Местонахождение	Община	Площ кв. м. /декара/	Разгъната застроена площ /кв.м./	Прехранвател			Цена на сделката /евро/	Правно основание за отчуждаване на имота	
						Име: собствено, бащино, фамилично	ЕГН	Идеална част			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	

Декларатор:

/подпис/

Име на декларатора /собствено, бащино, фамилно/	Таня Атанасова Радулowska - Маджмжиева
--	--

II. Моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства, както и други превозни средства, които подлежат на регистрация по закон

1. Моторни сухопътни превозни средства:									
Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на придобиване /евро/	Година на придобиване	Нямам нищо за деклариране.				
					Име:	ЕГН	Идеална част	Правно основание за придобиване	Произход на средствата
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	лек автомобил	Мицубиши	2556	2008			01-10-11	покупка	заплата
	лек автомобил	Тойота	2556	2017	Таня Атанасова Радулowska		01-10-11	покупка	заплата
	лек автомобил	Киа	2879	2025	Таня Атанасова Радулowska		01-10-11	покупка	заплата
	лекавтомобил	Киа	2879	2025			01-10-11	покупка	заплата
	лек автомобил	Тойота	2557	2020	танасова Радулowska		01-10-11	покупка	заплата
	лек автомобил	Тойота	2557	2020			11/21	покупко-продажба	заплата

2. Земеделска техника:									
Ном. по ред	Вид на земеделската техника	Марка на техниката	Цена на придобиване /евро/	Година на придобиване	Нямам нищо за деклариране.				
					Име:	ЕГН	Идеална част	Правно основание за придобиване	Произход на средствата
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

3. Всички превозни средства:	Нямам нищо за деклариране.									
Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на придобиване /евро/	Година на придобиване	Име:	ЕГН	Идеална част	Правно основание за придобиване	Произход на средствата	

	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1									

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 3.3

4. Плат.	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на придобиване /евро/	Година на придобиване	Собственик		Правно основание за придобиване	Произход на средствата
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част	
Ном. по ред								
2		3	4	5	6	7	8	9
1								10

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 3.4

5. Чужди моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни сред.	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена по договор /евро/	Година на сключване на договора	Ползвател		Правно основание за ползване	Произход на средствата
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част	
Ном. по ред								
2		3	4	5	6	7	8	9
1								10

6. Прехвърляне на притежаваните моторни сухопътни, водни и възд.

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 3.5

6. Прехвърляне на притежаваните моторни сухопътни, водни и възд.	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на отчуждаването /евро/	Прехвърлител		Правно основание за отчуждаването
				Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част
Ном. по ред						
2		3	4	5	6	7
						8

1

1. Парични средства - налични и по банкови влогове /депозити/ - общо над 5000 евро.

Таблица № 4

[illegible]

Таблица № 5

[illegible]

2. Вземания над 5000 евро и платежни инструменти на приносител,
съгласно § 1, т. 7 от ДР на Валутния закон:

Нямам нищо за деклариране.

X

Таблица № 6

Ном. по ред	Вид на вземането	Размер на взима- нето	Вид на валутата	Равно- стойност в евро	Титуляр на вземането		Правно основание за вземането	От местни лица	От чуждестранни лица
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

3. Задължения на обща стойност над 5000 евро и договорени лихвени
проценти по тях:

Нямам нищо за деклариране.

X

Таблица № 7

Ном. по ред	Вид на задължението	Размер на задълже- нието	Вид на валутата	Равно- стойност в евро	Титуляр на задължението		Правно основание за задължението	Към банки	Към физически и юридически лица
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Име на декларатора /собствено, бащино, фамилно/	Таня Атанасова Радуповска - Медаджијева
--	---

IV. Вложения в инвестиционни и пенсионни фондове и еквивалентни форми на спестявания и инвестиции, ако общата им стойност надвишава 5000 евро както и налични ценни книги, дялове в дружества с ограничена отговорност и командитни дружества и финансови инструменти по чл. 4 от Закона за пазарите на финансови инструменти

1. Вложения в инвестиционни и пенсионни фондове и еквивалентни форми на спестявания и инвестиции, в това число и криптовалути,

ако общата им стойност надвишава 5000 евро				Нямам нищо за деклариране.		X	Таблица № 8	
Ном. по ред	Размер на вложените валута	Вид на валута	Равно-стойност в евро	Титуляр на вложението		В страната	В чужбина	Произход на средствата
				Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН			
1	2	3	4	5	6	7	8	9

2. Ценни книги и фин. инструменти по чл. 4 от Закона за пазарите на фин. инструменти:

2. Ценни книги и фин.инструменти по чл.4 от Закона за пазарите на фин.инструменти:										Нямам нищо за деклариране.		X	Таблица № 9	
Ном. по ред	Вид на ценните книги/ финансови инструменти	Брой на ценните книги/ фин. инстр.	Поверени на инвест. посредник		Емитент	Цена на придобиването /евро/	Собственик или титуляр на правото		Правно основание за придобиването	Произход на средствата				
			Ценни книжа/ фин.инстр.	и/или пари			Име	ETN						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11				

3. Дялове в дружества с ограничена отговорност и командитни дружества:

3. Дялове в Дружества с ограничена отговорност и командитни Дружества:										Нямам нищо за деклариране.		Таблица № 10	
Ном. по ред	Вид на имуществото	Размер на дяловото участие	Наименование на Дружеството	Седалище	Стойност на дяловото участие	Собственик или титуляр на правото			Правно основание за придобиването	Произход на средствата			
						Име		ETN					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10				
Дялове		100	"ЛОКСТЕП" ЕООД	София (столица)					покупно-продажба	заплата			

Дялове		50/100	"АГРАМА" ООД		София (столица)	25	Учредяване		заплата
Дялове		59/1000	"Джиги Ес" ООД			30	Учредяване		заплата
Нямам нищо за деклариране.							X	Таблица № 11	
4. П	Вид на имуществото	Размер на дяло-вото участие	Наименование на дружеството	Седалище	Цена на отчужда-ването /евро/	Прехвърлител		Правно основание	
Ном. по ред						Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	отчуждаване	
2		3	4	5	6	7	8	9	
1									

Име на декларатора /собствено, бащино, фамилно/	Таня Атанасова Радупловска - Мадамжиева
--	---

V. Трудови доходи, получени през преходната календарна година, в това число и на ненавършлите пълнолетие деца.
за заеманата длъжност, получени през преходната календарна година, когато са общо над 5 000 евро.

Нямам нищо за деклариране. ☒

Таблица № 12

Ном. по ред.	Видове доход от:	Размер на дохода	
		На декларатора /евро/	На съпруга/та, лицето при факт. съжителство на съпруг.начала /евро/
1	1. Облагаем доход от:	3	4
1.	Годишна данъчна основа от трудови доходи		
2.	Годишна данъчна основа за доходи от трудови правоотношения, извън тези за заеманата длъжност		
3.	Годишна данъчна основа за доходи от стопанска дейност като едноличен търговец		
4.	Годишна данъчна основа за доходи от друга стопанска дейност		
5.	Годишна данъчна основа за доходи от наем или друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество		
6.	Годишна данъчна основа за доходи от прехранително на права или имущество		
7.	Годишна данъчна основа за доходи от други източници по чл. 35 от ЗНДФЛ		
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
II. Други доходи, извън посочените в т. I.			
1.	Доходи от непреработена растителна и животинска продукция от регистрирани земеделски производители и тютюнопроизводители.		
2.			
3.			
4.			
5.			

III. Всичко:		0	0
--------------	--	---	---

VI.

1. Дадени обезпечения и направени разходи от или в полза на декларатора, неговия съпруг/съпруга, лица при фактическо съжителство на съпругески начала или ненавършилите пълнолетие деца с тяхно съгласие: ☒ Нямам нищо за деклариране. Таблица № 13

Ном. по ред	Вид на обезпечението	Размер на обезпечението	Характер на обезпечението			
			От декларатора	В полза на декларатора	От съпруг/а, лица при факт. съжителство на съпругески начала или ненавършили пълн. деца	В полза на съпруг/а, лица при факт. съжителство на съпругески начала или ненавършили пълн. деца
1	2	3	4	5	6	7

Име на декларатора /собствено, бащино, фамилно/	Таня Атанасова Радуловска - Мадамжијева
--	---

2. Направени разходи от или в полза на декларатора, неговия съпруг /съпруга/, лица при фактическо съжителство на съпругески начала или ненавършилите пънголетие деца с тяхно съгласие, когато те не са платени със собствени средства, с публични средства или със средства на институцията, в която заемат длъжността:

Нямам нищо за деклариране.

X

Таблица № 14

Ном. по ред.	Вид на разхода	Размер на разхода	Вид на валутата	Равностой- ност в евро	Разходите са направени:			
					В полза на декларатора	За чия сметка е направен разхода	В полза на съпруга, лица при факт. съжит. на съпруг. началата или ненавършилите пънл. деца	За чия сметка е направен разхода
1	2	3	4	5	6	7	8	9
2.1.	Обучение:							
1.								
2.								
3.								
2.2.	Пътуване извън страната:							
2.2.1.								
2.2.2.								
2.2.3.								
2.2.4.								
2.3.	Други плащания с единична цена над 500 евро:							
2.3.1.								
2.3.2.								
2.3.3.								
2.4.	Разходи за обучение извън случаите по чл. 63, ал. 1, т. 11 от ЗПКЛПЗПД в т.ч. в полза на лицата по чл. 63, ал. 4 от ЗПКЛПЗПД чието еднократна стойност надхвърля 5000 евро:							
2.4.1.								
2.4.2.								

Име на декларатора:
/собствено, бащино, фамилно/

Тана Атанасова Радуловска - Мадамжиева

VII. Участие в търговски дружества, в органи на управление или контрол на търговски дружества, на юридически лица с нестопанска цел или на кооперации, както и извършва като едноличен търговец към датата на избирането или назначаването и 12 месеца преди датата на избирането или назначаването

1. Към датата на избирането или назначаването на длъжност:

1.1. Имам участие в следните търговски дружества, в граждански дружества, участие в тайни и/или неформални организации и общества:

Ном по ред	Дружество	Нямам нищо за деклариране.	☒ X	Размер на дяловото участие
------------	-----------	----------------------------	---------------------------------------	----------------------------

1.2. Съм управител или член на орган на управление или контрол на търговски дружества, на юридически лица с нестопанска цел или на кооперации:

Ном по ред	Дружество	Нямам нищо за деклариране.	☒ X	Участие
------------	-----------	----------------------------	---------------------------------------	---------

1.3. Развивам дейност като едноличен търговец:

Ном по ред	Наименование на ЕТ	Нямам нищо за деклариране.	☒ X	Предмет на дейност
------------	--------------------	----------------------------	---------------------------------------	--------------------

2. Дванадесет месеца преди датата на избирането или назначаването ми на длъжност:

2.1. Имам участие в следните търговски дружества:

Ном по ред	Дружество	Нямам нищо за деклариране.	☐	Размер на дяловото участие
------------	-----------	----------------------------	--------------------------	----------------------------

"АБРАМА" ООД	50/100
"ЛОКСТЕГ" ООД	53/100

2.2. Съм управител или член на орган на управление или контрол на търговски дружества, на юридически лица с нестопанска цел или на кооперации:

Ном по ред	Дружество	Нямам нищо за деклариране.	☐	Участие
------------	-----------	----------------------------	--------------------------	---------

"ЛОКСТЕГ" ООД	управител
"АБРАМА" ООД	управител

2.3 Развивам дейност като едноличен търговец:

Ном по ред	Наименование на ЕТ	Нямам нищо за деклариране.	☒ X	Предмет на дейност
------------	--------------------	----------------------------	---------------------------------------	--------------------

1.				
----	--	--	--	--

VIII. Договори с лица, които извършват дейност в области, свързани с вземаните от лицето, заемашо публична длъжност, решения в кръга на неговите правомощия или задъл по служба:

Ном по ред	Трите имена на лицето, с което е сключен договора	Нямам нищо за деклариране.	☒ X	Предмет на договора
------------	---	----------------------------	---------------------------------------	---------------------

--	--	--	--	--

IX. Данни за свързани лица, към дейността на които лицето, заемашо публичната длъжност, има частен интерес:

Ном по ред	Трите имена на лицето	Нямам нищо за деклариране.	☐	Област на дейност на свързаните лица
------------	-----------------------	----------------------------	--------------------------	--------------------------------------

	Ивайло Йорданов Мадамжиев	адвокат	☒	
--	---------------------------	---------	-------------------------------------	--

Дата: 25.09.2026 г.

Декларатор:

